

Arrest

nr. 240 388 van 1 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MOHAMMAD
Franklin Rooseveltlaan 70
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat I. MOHAMMAD en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Sultanpur (district Surkhrod, provincie Nangarhar). U bent ongeveer vijftientig jaar oud.

In 1389 (=2010/2011) studeerde u af aan de middelbare school. U was vervolgens één jaar als landbouwer actief, waarna u zich ging inschrijven in de politieacademie op de 19de of 20ste van de zevende maand van 1391 (=10/11 oktober 2012). Na veertien weken opleiding werd u gestationeerd in

de provincie Kabul (district Guldara). Hier stond u iets meer dan drie jaar in voor de veiligheid van het district.

Op 25 of 26 hamal van het jaar 1394 (=14 of 15 april 2015) stond u in voor de controle van voertuigen aan een controlepost. In een vrachtwagen die u controleerde, zaten jongens van uw geboortedorp die u herkenden. Enkele dagen later werd u opgebeld door uw vader en wist die u te vertellen dat de moellah uit uw geboortedorp hem een brief had gegeven die van de Taliban zou zijn. De moellah had uw vader ook gezegd dat hij op de hoogte was van uw werkzaamheden, en had gezegd dat u hiermee diende te stoppen. U trachtte uw vader gerust te stellen, doch bleef hij u opbellen om te controleren of u ongedeerd was.

Een tweede brief kwam aan. Er werd geëist dat u stopte met uw werkzaamheden en dat u zich zou overgeven aan de Taliban. U en uw familie werden met de dood bedreigd. Verder stond in de brief dat ze u en uw vader zouden arresteren. U maande uw vader aan tot kalmte.

Een tijd later, in de maand sunbula (=augustus/september), werd uw vader door de Taliban ontvoerd. Hij werd na anderhalve maand à twee maanden vrijgelaten, nadat hij werd gemarteld. U bleef heel die tijd op uw werk in Guldara. Na de vrijlating van uw vader, aan het einde van de maand mizan (=oktober), besloot u het land te verlaten, wat u dan ook deed op de 9de of 10de dag van de achtste maand van 1394 (=31 oktober/1 november 2015).

Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland kwam u op 23 december 2015 in België aan. U vroeg asiel aan op 7 januari 2016.

Na uw aankomst in België, werd uw vader opnieuw ontvoerd door de Taliban. Zijn dode lichaam werd in een dorp in de omgeving van uw geboortedorp teruggevonden. Uw familie lichtte u hier pas enkele maanden later over in, omdat ze u niet ongerust wouden maken.

U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de Taliban u zullen vermoorden. Bovendien zal de Afghaanse overheid u arresteren, omdat u uw arbeidscontract eenzijdig verbrak.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara, uw diploma van de middelbare school, een badge van bij de politie, een bankkaart, een attest van uw politieopleiding, een document in verband met uw toewijzing binnen de politiediensten, een document omtrent uw dienstwapen, twee dreigbrieven, foto's van uw overleden vader en een enveloppe.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 15 januari 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het CGVS kwam daarbij tot de vaststelling dat u uw asielmotieven niet geloofwaardig maakt en dat u in Jalalabad over een verblijfsalternatief beschikt. U diende beroep in. Op 12 augustus 2019 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS vernietigd. De Raad stelde dat uit het dossier geen informatie kon worden gehaald om met zekerheid te bepalen waar in het district Surkhrod uw dorp Sultanpur precies gelegen is. De Raad merkte voorts het volgende op: "De Raad kan niet vaststellen of verzoeker zijn dorp al dan niet is gelegen in het grootstedelijk gebied Jalalabad. Volgens de bestreden beslissing is dit van wezenlijk belang omdat het grootstedelijk gebied Jalalabad zich uitstrekt in het district Surkhrod. Op basis van de neergelegde landeninformatie verschilt de (veiligheids-)situatie in het grootstedelijk gebied Jalalabad weldegelijk wezenlijk van de (veiligheids-)situatie in de overige, op het platteland gelegen delen van de rond Jalalabad gelegen districten van de provincie Nangarhar, waaronder Surkhrod. Gezien de Raad inzake de hoger aangehaalde elementen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg wordt de bestreden beslissing vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan uw beweerde problemen met de Taliban. Zo zijn er allereerst de weinig logische verklaringen die u hieromtrent aflegt. U stelt dat u reeds twee dreigbrieven ontving van de Taliban maar pas besloot het land te ontvluchten nadat ze uw vader ontvoerden en terug

vrijgelaten zouden hebben (CGVS I, p.13). De eerste dreigbrief zou volgens u reeds in de maand saur zijn gekomen (CGVS I, p.14). Dit komt overeen met de maand april of mei, wat aldus minstens een half jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou zijn geweest. Men kan nochtans verwachten dat u bij dergelijke bedreigingen sneller op de vlucht zou slaan. Dat u dit niet deed, relativeert uw ingeroepen vrees voor vervolging in ernstige mate. U verklaart dat de Taliban in de tweede dreigbrief expliciet verklaarden dat ze u en uw vader zouden ontvoeren en uw familie zouden elimineren (CGVS I, p.13). Opmerkelijk genoeg besloten uw vader en de rest van de familie geen stappen te ondernemen om zichzelf in veiligheid te brengen. Ook na de beweerde ontvoering van uw vader zou uw familie niet op de vlucht zijn geslagen. Ook hier ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat uw vader het nodige doet zodat hij niet opnieuw zou ontvoerd worden, in het geval dit werkelijk zou zijn gebeurd.

Verder is het zeer eigenaardig dat de Taliban zouden besluiten om uw vader te ontvoeren uit wraak omdat u uw job niet stopzet, om hem dan weer vrij te laten zonder dat u ook effectief gehoor gaf aan hun eis. Integendeel, ze lieten hem volgens u na anderhalve maand à twee maanden gaan, zonder enige aanleiding (CGVS I, p.13). Dat ze uw vader dan nog een keer komen ontvoeren, hoewel u Afghanistan toen al had verlaten en uw job aldus wél had stopzet, is zeer merkwaardig. Deze weinig logische verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder. Dat uw familie bovendien maandenlang zou verzwegen hebben dat uw vader zou zijn vermoord, zoals u verklaart, is al even bevreemdend (CGVS I, p.8). Uw verklaring als zouden ze twee à drie maanden gewacht hebben om u in te lichten omdat u op reis was (CGVS I, p.8), raakt kant noch wal.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door enkele belangrijke tegenstrijdigheden doorheen uw verklaringen. Zo spreekt u zich vooreerst op enkele punten tegen wat betreft de beweerde moord op uw vader. Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS verklaart u dat uw vader vijftien à twintig dagen door de Taliban werd vastgehouden, vooraleer zijn dode lichaam werd teruggevonden (CGVS I, p. 9). Tijdens uw tweede gehoor wordt u dezelfde vraag gesteld, en antwoordt u dit keer dat het slechts twee à vier dagen waren (CGVS II, p.4). Dat u er nu eenmaal niet bij was, vormt geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid (CGVS II, p.4). Men kan immers wel verwachten dat u de tijdspanne tussen de beweerde ontvoering en moord op uw vader wel degelijk kent. Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat zijn dode lichaam werd teruggevonden in het dorp Kakrak (CGVS I, p.9). Dat u tijdens uw tweede gehoor verklaart dat zijn lichaam werd gevonden in het dorp Khairabad leidt tot de vaststelling dat u zichzelf opnieuw tegenspreekt (CGVS II, p.4).

Waar u bovendien tijdens uw gehoor bij het CGVS spreekt over twee dreigbrieven die zouden zijn aangekomen (CGVS I, p.13), sprak u tijdens uw gehoor bij de DVZ slechts over één dreigbrief (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u bij de DVZ ook melding maakte van twee dreigbrieven (CGVS I, p.14). Dit lijkt weinig waarschijnlijk, gezien in deze vragenlijst letterlijk staat vermeld dat u een dreigbrief ontving en dat u verder in dit gehoor geen melding maakt van een tweede dreigbrief (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). U liet daarnaast ook onvermeld dat uw vader zou ontvoerd zijn geweest. Opnieuw beweert u hier wel melding van te hebben gemaakt (CGVS I, p.17). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat een ambtenaar van de DVZ dergelijk belangrijke informatie zou achterhouden en niet opnemen in uw verklaringen. Verder is het opvallend dat u bij de DVZ geen antwoord kon bieden op de vraag wat de inhoud van de dreigbrief was (vragenlijst, vraag 3.5). Gezien u verklaart dat het afleveren van de dreigbrief de reden was voor uw vertrek uit Afghanistan, kan men verwachten dat u toen wel op de hoogte was van de inhoud van deze brief. Dergelijke vaststellingen doen concluderen dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de problemen die u verklaart te hebben gehad met de Taliban.

Ook uw vrees om door de overheid vervolgd te worden voor desertie (CGVS II, p.11 & 12), blijkt weinig aannemelijk. Vooreerst verklaart u zelf dat ze u louter zouden arresteren en een geldboete zullen geven (CGVS II, p.11 & 12). Hier dient te worden opgemerkt dat internationale bescherming niet kan ingeroepen worden om een geldboete te ontwijken. Bovendien blijkt dat de Afghaanse overheid zich geenszins bezighoudt met het vervolgen van deserteurs. Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan uw administratief dossier dat desertie bij de Afghaanse veiligheidsdiensten niet alleen schering en inslag is, maar dat soldaten na desertie bovendien probleemloos hun functies kunnen heropnemen. Hoewel dit laatste betrekking heeft op werknemers van het Afghaanse leger is er geen enkele aanwijzing die er op wijst dat dit voor werknemers van de politie anders zou zijn. Een andere bron stelt dat in 2015 alleen al maar liefst 36000 politiemensen het voor bekeken hielden. U brengt overigens geen enkel document aan waaruit zou blijken dat de Afghaanse autoriteiten juridische stappen tegen u zouden hebben gezet.

Tot slot kan nog worden gewezen op het lage profiel van de werkzaamheden die u als politiemann zou hebben uitgeoefend. U verklaart dat u steeds actief was in het district Guldara van de provincie Kabul. De rang die u bij uw vertrek had, was tevens de rang waarmee u voor de politie bent beginnen werken: die van 'derde saterman'. Dit is volgens uzelf de laagste rang buiten die van soldaat, die geen rang heeft

(CGVS II, p.6). Dat de Taliban in Surkh Rod dusdanig zouden investeren in het vervolgen van een politiemann in de provincie Kabul met dergelijk laag profiel, is weinig aannemelijk.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweemde vrees voor de Taliban en voor de Afghaanse autoriteiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara, uw diploma, uw badge, een bankkaart, een attest van uw politieopleiding, een document in verband met uw toewijzing aan de regio Guldara, een document in verband met uw dienstwapen, bevestigen uw identiteit en het werk dat u deed, elementen die in deze beslissing niet worden betwist. Wat betreft de twee dreigbrieven die u neerlegt, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allermist het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagmaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Daarnaast legt u foto's neer waarop uw vermoorde vader zou te zien zijn. Deze foto's leveren geen enkel bewijs voor de identiteit van de persoon die er op te zien is, noch wordt hiermee aangetoond dat deze persoon door de Taliban om het leven zou zijn gebracht.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reël intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele

nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het CGVS merkt op dat uit uw verklaringen is gebleken dat u afkomstig bent van het dorp Sultanpur in het district Surkhrod. Uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Sultanpur buiten het grootstedelijk gebied gelegen is, en dus veeleer behorend tot het platteland van het district.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en

Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijft daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit

geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Gelet op de nabijheid van uw dorp bij de stad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en Dari (CGVS II, p.15), de twee talen die gangbaar zijn in deze stad. Ook bent u naar Afghaanse maatstaven bovengemiddeld geschoold, u verklaart uw middelbare onderwijs te hebben afgemaakt (CGVS II, p.13). Daarenboven lijkt het dat u kan terugvallen op uw schoonbroer, waarvan u verklaart dat hij "rijk" is (CGVS II, p.8). Gezien hij u hielp door middel van het opsturen van documenten, kan men aannemen dat hij u de nodige financiële ondersteuning biedt bij een hervestiging in Jalalabad. Daarnaast blijkt uit zijn facebookprofiel dat hij over een aanzienlijk netwerk in de stad Jalalabad beschikt (zie administratief dossier). Men kan er dus vanuit gaan dat hij u de nodige ondersteuning biedt. Uit de vriendenlijsten van uw eigen facebookprofielen blijkt bovendien dat ook u een niet gering aantal mensen kent die zich in Jalalabad gevestigd hebben of er zijn geboren (zie administratief dossier). Verder blijkt u Jalalabad goed te kennen. Zo weet u wijken, straten, bazaars en ziekenhuizen te benoemen (CGVS II, p.14 & 15). Dat u dit allemaal kent, is omdat u naar eigen zeggen vroeger vaak naar de stad ging om er inkopen te doen (CGVS II, p.14). Dat u een dergelijke kennis van deze stad hebt, lijkt een hervestiging alleen maar te faciliteren. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, herhaalde u uw vrees voor de Taliban en de overheid (CGVS II, p.11 & 12). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond, kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben en brengt uw deserte geen vrees tot vervolging met zich mee. Deze argumenten kunnen aldus niet als een belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst worden beschouwd. U haalde verder geen redenen aan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden

bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, § 3, tweede lid, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het vertrouwensbeginsel zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel en beginsel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle

facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. De Raad duidt erop dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze vastgesteld wordt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor de Taliban en voor de Afghaanse autoriteiten. In het bijzonder wordt vastgesteld dat (i) geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde problemen met de Taliban gelet op haar onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen dienaangaande; (ii) haar vrees om door de overheid vervolgd te worden voor desertie weinig aannemelijk lijkt aangezien uit informatie blijkt dat de Afghaanse overheid zich geenszins bezighoudt met het vervolgen van deserteurs en (iii) wat betreft haar werkzaamheden die zij als politieman zou hebben uitgeoefend zij slechts een laag profiel heeft en het niet aannemelijk is dat de Taliban in Surkh Rod dusdanig zouden investeren in het vervolgen van een politieman in de provincie Kabul met dergelijk laag profiel. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt desbetreffende motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren.

2.2.6.1. Waar verwerende partij het niet logisch acht dat verzoekende partij reeds twee dreigbrieven ontving van de Taliban maar pas besloot het land te ontvluchten nadat ze haar vader ontvoerden en terug vrijgelaten zouden hebben, stelt verzoekende partij dat zij na de eerste dreigbrief van de Taliban zeker zou zijn dat het een echte brief betrof en dat zij pas na de tweede dreigbrief en de ontvoering van haar vader de situatie ernstig nam.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij ook na de tweede dreigbrief niet onmiddellijk maatregelen nam om zichzelf en/of haar familie in veiligheid te brengen, dit terwijl volgens haar verklaringen de Taliban in deze tweede dreigbrief expliciet verklaarden dat ze haar en haar vader zouden ontvoeren en haar familie zouden elimineren. Dat zij de eerste dreigbrief die via de *mullah* aan haar vader werd overhandigd bovendien niet ernstig zou hebben genomen, is gelet op de Afghaanse context allerm minst plausibel. Dat verzoekende partij pas besloot het land te ontvluchten nadat ze haar vader ontvoerden en terug vrijgelaten zouden hebben, terwijl zij reeds twee dreigbrieven ontving van de Taliban met duidelijke en concrete bedreigingen, is geheel onaannemelijk.

2.2.7.1. Wat betreft het gegeven dat haar familie in hun woning bleef wonen na de dreigbrieven en ook na de eerste ontvoering van haar vader, stelt verzoekende partij dat dit *“net (wijst) op de moeilijke beslissing om have en goed te verlaten”* en dat *“er (tevens) een financieel probleem (was)”*.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de door verzoekende partij aangevoerde redenen waarom haar familie geen stappen ondernam om zichzelf in veiligheid te brengen geenszins volstaan, gelet op de ernst van de situatie waarin zij zich bevonden. De Raad herhaalt dat in de tweede dreigbrief van de Taliban expliciet vermeld stond dat ze verzoekende partij en haar vader zouden ontvoeren en haar familie zouden elimineren. Dat zij in dergelijke omstandigheden in hun eigen woning bleven wonen, waar zij gemakkelijk gevonden konden worden door de Taliban, is geen geloofwaardige gang van zaken. Dat haar familie bovendien zelfs niet op de vlucht zou zijn geslagen na de beweerde ontvoering van haar vader en dat haar vader hierna ook geen voorzorgsmaatregelen nam zodat hij niet opnieuw werd ontvoerd, is des te ongeloofwaardiger.

2.2.8.1. Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het zeer eigenaardig is dat de Taliban zouden besluiten om haar vader te ontvoeren uit wraak omdat verzoekende partij haar job niet stopzet, om hem dan weer vrij te laten zonder dat verzoekende partij ook effectief gehoor gaf aan hun eis, stelt verzoekende partij dat haar vader werd vrijgelaten om druk te zetten opdat verzoekende partij zou

ingaan op hun eisen, met name het leveren van wapens en stoppen met haar werk bij de politie. Omdat zij niet ingegaan is op hun eis om wapens te leveren, werd haar vader een tweede maal ontvoerd en vermoord.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de bewering van verzoekende partij dat de Taliban haar vader vrijliet teneinde haar onder druk te zetten om in te gaan op hun eisen totaal geen steek houdt. Immers vormde de ontvoering van haar vader net hun drukkmiddel en bovendien geven ze zo aan zowel haar vader als aan verzoekende partij de kans om te vluchten. Dat de Taliban haar vader eerst vrijliet en vervolgens later opnieuw ontvoerde terwijl verzoekende partij ondertussen haar job al had stopgezet en het land had verlaten, houdt evenmin steek.

2.2.9.1. Inzake de bemerking van verwerende partij dat het bevreemdend is dat haar familie maandenlang zou verzwegen hebben dat haar vader zou zijn vermoord, oppert verzoekende partij dat *“(d)it (...) een situatie (betreft) waarin verweerster niet de nodige expertise heeft om in te schatten”* en dat *“(h)et (...) een psychologisch en cultureel gegeven (betreft)”*.

2.2.9.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat het geheel niet aannemelijk is dat haar familie maandenlang verzwegen heeft dat haar vader zou zijn vermoord. De Raad wijst erop dat toen verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud gevraagd werd waarom haar familie dit zolang heeft verzwegen, zij louter stelde dat dit was omdat zij op reis was (*“Ze zeiden hij reist, zelfs als we hem informeren kan hij niets doen. Hij zal verdrietig zijn, hij leidt het leven van een reiziger”* (administratief dossier, stuk 5C, notities CGVS d.d. 07/09/2017, p. 8)), hetgeen kant noch wal raakt. Verzoekende partij concretiseert verder op geen enkele wijze hoe dit verzwijgen van de moord op haar vader *“psychologisch”* of *“cultureel”* verklaard kan worden.

2.2.10.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het dorp waar het lichaam van haar vader werd teruggevonden, verwijst verzoekende partij naar haar verklaringen tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud waar zij het volgende stelde: *“Ze hebben hem in Kakrak doodgeschoten, daar hebben ze ook aan de ouderen gevraagd voor ze gingen doden waar zijn zoon was. In Khairabad gaven ze zijn lijk aan de ouderen”*.

2.2.10.2. De Raad wijst er echter op dat verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat het dode lichaam van haar vader werd teruggevonden in het dorp Kakrak (*“Hij werd genomen door hen en door hen vermoord. Ze hebben overal gezocht waar hij werd genomen. Uiteindelijk zeiden ze dat het dode lichaam werd gevonden in Kakrak.”* (notities CGVS d.d. 07/09/2017, p. 9)). Het louter verwijzen naar één versie van de verklaringen die zij aflegde, *in casu* haar verklaringen tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud, is niet van aard om de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor of herhaalde vraagstelling, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

2.2.11.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissing dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts gewag maakte van één dreigbrief en zij verder de ontvoering van haar vader onvermeld liet, wijst verzoekende partij op de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat haar verteld werd dat zij niet mocht uitweiden en dat zij op een later tijdstip haar volledig relaas in detail zou kunnen uiteenzetten. Zij heeft dan ook de gelegenheid niet gehad om deze elementen aan te brengen.

2.2.11.2. De Raad duidt er evenwel op dat ondanks het feit dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij dermate wezenlijk elementen uit zijn asielsrelaas meedeelt. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 11, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielsmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de

gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen waarbij duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten. Ook werd op het einde van haar interview gevraagd of zij nog iets had toe te voegen. De vaststelling dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts gewag maakt van één dreigbrief en er bovendien onvermeld liet dat haar vader ontvoerd zou zijn geweest, doet wel degelijk ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde problemen met de Taliban.

2.2.12.1. Waar verwerende partij haar vrees om door de overheid vervolgd te worden voor desertie weinig aannemelijk acht, merkt verzoekende partij op dat zij *“bij het begin van zijn werkzaamheden bij de politie een document ondertekend (heeft) dat indien hij niet meer zou kunnen werken hij een geldboete zou krijgen en dat hij gearresteerd zou worden”* en *“tevens iemand gekend (heeft) die vervolgd werd om die red(en)”*. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij in dit verband nog een *“(u)ittreksel uit het Afghaans militair wetboek van strafrecht dd.26/09/1383”* (bijlage 2).

2.2.12.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij niet verder komt dan blote beweringen en nalaat andersluidende objectieve informatie bij te brengen die de door verwerende partij aangehaalde informatie waaruit blijkt dat de Afghaanse overheid zich geenszins bezighoudt met het vervolgen van deserteurs weerlegt. Wat betreft het bijgebrachte *“(u)ittreksel uit het Afghaans militair wetboek van strafrecht dd.26/09/1383”* (bijlage 2), volgens hetwelk desertie wel degelijk strafbaar is, dient immers te worden vastgesteld dat het dateert van het jaar 1383 (= 2004/2005) en dan ook niet van aard is de door verwerende partij aangehaalde recente informatie, meer bepaald het *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”* van november 2016 (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie), waarin gesteld wordt dat desertie uit het Afghaanse leger niet strafbaar is, dat deze maatregel werd genomen om rekrutering te stimuleren en dat Afghaanse deserteurs in Afghanistan openlijk kunnen uitkomen voor hun status als deserteur, te weerleggen. Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekende partij tot op heden geen enkel document aanbrengt waaruit zou blijken dat de Afghaanse autoriteiten juridische stappen tegen haar zouden hebben gezet.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij ten slotte nog opmerkt dat het feit dat zij slechts een laag profiel heeft niet van belang is voor de Taliban aangezien het volstaat dat zij iemand is die aan wapens kan geraken doordat zij bij de politie werkt, bemerkt de Raad dat uit de inhoud van de dreigbrieven blijkt dat verzoekende partij vooral vervolgd wordt omwille van haar activiteiten als politieman en de Taliban haar verwijten samen te werken met *“de ontrouwe overheid”* en stellen dat verzoekende partij *“in veel operaties (heeft) gediend en (...) veel mensen (heeft) gedood”* (notities CGVS d.d. 07/09/2017, p. 13-14). De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat het niet aannemelijk is dat de Taliban in Surkh Rod dusdanig zouden investeren in het vervolgen van een politieman in de provincie Kabul met dergelijk laag profiel.

2.2.14. Wat nog het betoog van verzoekende partij betreft dat verwerende partij niet aantoont dat er *in casu* sprake is van valse documenten doch de vele bewijsstukken zomaar terzijde schuift, stelt de Raad vast dat verzoekende partij er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat (i) haar taskara, haar diploma, haar badge, haar bankkaart, het attest van haar politieopleiding, het document in verband met haar toewijzing aan de regio Guldara en het document in verband met haar dienstwapen, louter elementen bevestigen die in de beslissing niet worden betwist, met name haar identiteit en het werk dat zij deed, (ii) de twee dreigbrieven op zich niet volstaan om het eerder vastgestelde ongeloofwaardig karakter van haar relaas te herstellen gelet op de bijzonder relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten gezien de door verwerende partij aangehaalde informatie (zie *“COI Focus”* betreffende *“Afghanistan – Corruptie en documentenfraude”* van 21 november 2017 (administratief dossier, stuk 14, map landeninformatie)) waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat alle documenten kunnen en worden nagemaakt, zowel documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat; en (iii) de bijgebrachte foto's waarop haar vermoorde vader te zien zou zijn geen enkel bewijs leveren voor de identiteit van de persoon die er op te zien is en evenmin aantonen dat deze persoon door de Taliban om het leven zou zijn gebracht.

2.2.15. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet) werd geschonden, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door haar neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.19., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.16. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.17. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.18. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt in dit verband vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing omstandig motiveert dat, daargelaten de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, verzoekende partij in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekende partij dat zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Zij wijst erop dat er vele roversbendes actief zijn langs de weg tussen Kabul en Jalalabad, dat haar dorp zich op slechts 15 km van Jalalabad bevindt waardoor er geen enkele garantie is dat de Taliban haar daar niet zal vinden en dat voorts de socio-economische omstandigheden in Jalalabad menonwaardig zijn en het in werkelijkheid onhoudbaar is dat zij op de kosten van haar schoonbroer (en haar zus) zou leven.

De Raad stelt evenwel vast dat deze bemerkingen niet van aard zijn de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet te weerleggen.

Wat betreft de bemerking dat er vele roversbendes actief zijn langs de weg tussen Kabul en Jalalabad, wijst de Raad erop dat omtrent de veiligheid op deze weg in de door verwerende partij bijgebrachte informatie, meer bepaald in de *“COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod”* van 18 maart 2019, slechts wordt gesteld dat er confrontaties plaatsvinden tussen de autoriteiten en opstandelingen, hetgeen evenwel gericht geweld betreft en voorts niet belet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul, en dat het grootste probleem op deze weg de verkeersveiligheid blijkt te zijn, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark, hetgeen risico's betreffen die evenwel geen enkel verband houden met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Over roversbendes die

actief zijn langs de weg, wordt niets vermeld. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij haar bewering dat er vele roversbendes actief zijn langs de weg tussen Kabul en Jalalabad niet staaft met objectieve informatie, wijst de Raad erop dat dit geen risico betreft dat een verband houdt met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Aangezien zij hierover geen enkele informatie bijbrengt, toont zij evenmin aan dat zij omwille hiervan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij stelt dat haar dorp slechts 15 km van Jalalabad ligt en dat er dan ook geen enkele garantie is dat de Taliban haar daar niet zal vinden, herhaalt de Raad dat aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de Taliban geen enkel geloof kan worden gehecht. Dit argument kan dan ook niet als een belemmering voor hervestiging in de stad Jalalabad worden beschouwd.

Wat betreft nog het betoog van verzoekende partij dat de socio-economische omstandigheden in Jalalabad mensonwaardig zijn en dat het in werkelijkheid onhoudbaar is dat zij op de kosten van haar schoonbroer (en haar zus) zou leven, is de Raad evenwel van oordeel dat verwerende partij terecht besluit dat rekening houdend met haar persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in de stad Jalalabad vestigt. Meer bepaald wordt er dienaangaande terecht op gewezen dat (i) verzoekende partij een volwassen man is die geen melding maakt van gezondheidsproblemen; (ii) zij gelet op de nabijheid van haar dorp bij de stad de nodige lokale kennis heeft van de heersende normen in de samenleving en zij kan rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio; (iii) zij over de nodige kwaliteiten beschikt om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad, aangezien zij Pashtou en Dari spreekt en zij naar Afghaanse maatstaven bovengemiddeld geschoold is; (iv) zij kan terugvallen op haar schoonbroer, die haar ook al hielp door middel van het opsturen van documenten, die volgens verzoekende partij 'rijk' zou zijn en die voorts, zo blijkt uit zijn Facebookprofiel, over een aanzienlijk netwerk in de stad Jalalabad beschikt; (v) verzoekende partij zelf eveneens een niet gering aantal mensen kent die zich in Jalalabad gevestigd hebben of er zijn geboren; en (vi) verzoekende partij de stad Jalalabad goed blijkt te kennen omdat zij vroeger vaak naar de stad ging om er inkopen te doen. Gelet op voormelde vaststellingen, zijn er naar het oordeel van de Raad *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partij in de stad Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.19. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 7 september 2017 en 4 januari 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.20. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT